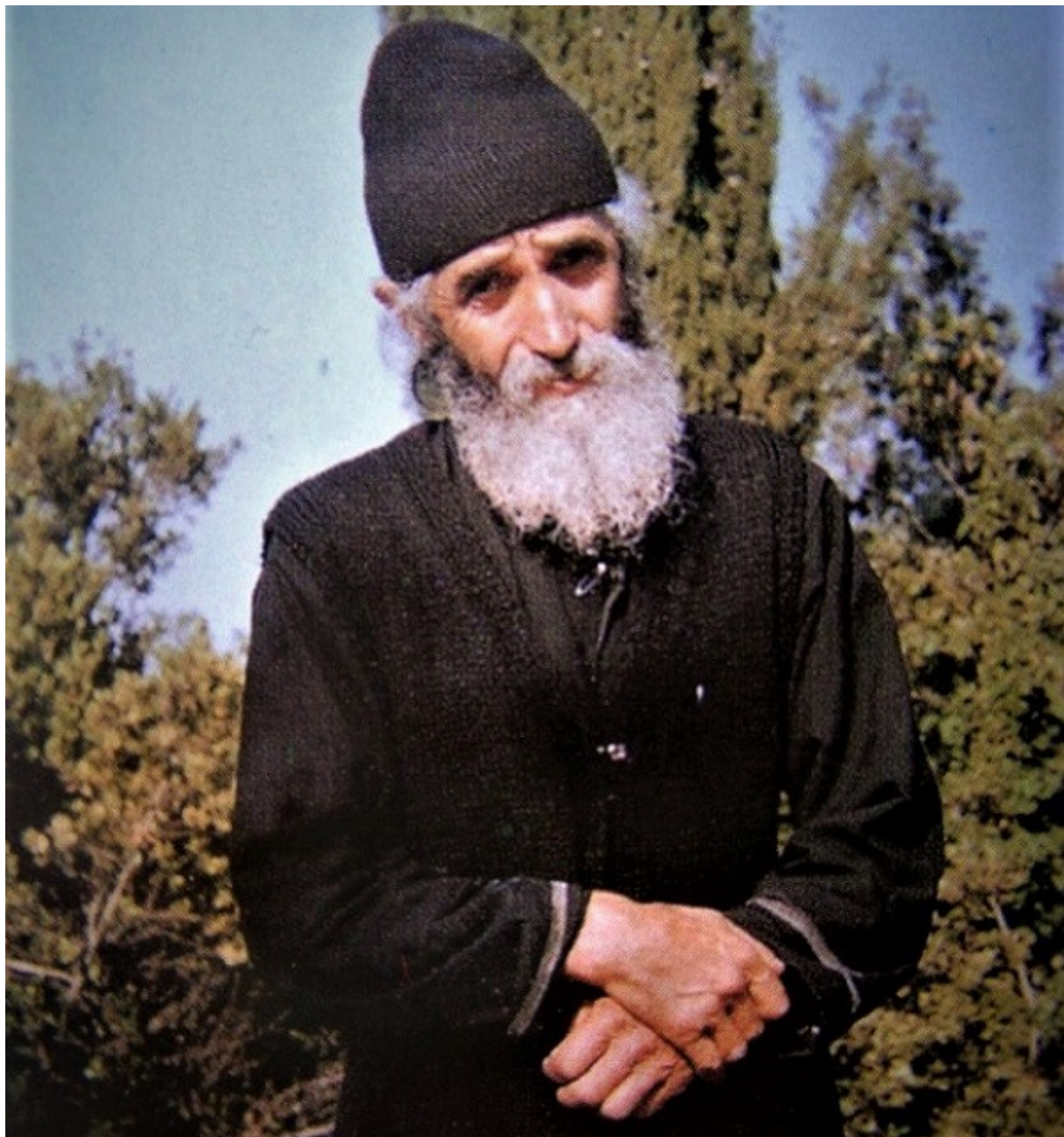
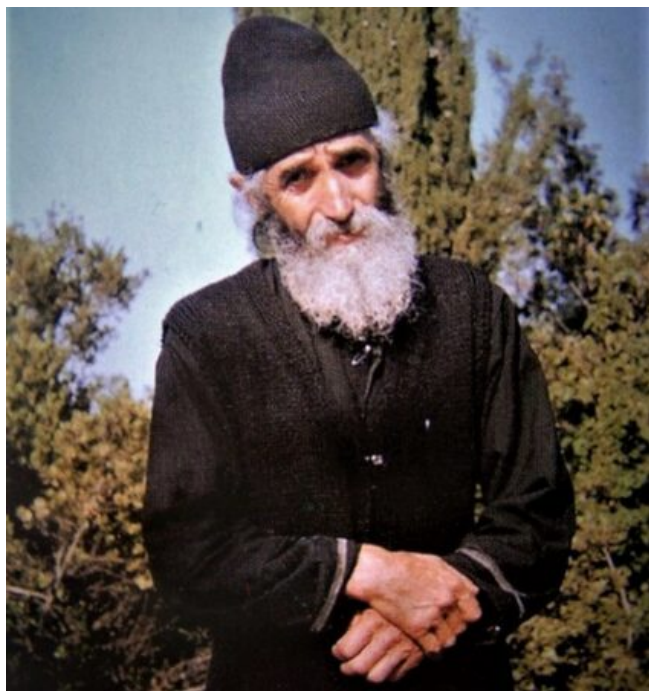

23 Απριλίου 2020

Το μέγιστο και θαυμαστότερο που έζησα με τον άγιο Παΐσιο!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Μεγάλα και θαυμαστά ήταν εκείνα που ζούσα δίπλα στον άγιο εκείνο εργάτη του Χριστού μας! Το μέγιστο, όμως, και θαυμαστότερο περιστατικό με τον άγιο Γέροντα [τον όσιο Παΐσιο] το άφησα τελευταίο. Συνέβη στην πανήγυρη της Μονής Κουτλουμουσίου [η Μονή αυτή του Αγίου Όρους πανηγυρίζει στην γιορτή της Μεταμορφώσεως].

Κατά τη διάρκεια της αγρυπνίας, ήμουν μέσα στο Καθολικό. Υπό το φως των καντηλιών και λίγων κεριών, η κατάνυξη στο ναό είχε κορυφωθεί. Εγώ, όμως, καθώς ήμουν ασυνήθιστος στην ορθοστασία των πολύωρων ακολουθιών, οκτώ περίπου ώρες μετά την έναρξη του Μεγάλου Εσπερινού, ένιωσα κόπωση. Θα ήταν περίπου 04:00 τα ξημερώματα.

Αποφάσισα, έτσι, να βγω για λίγο από το ναό, να ξεκουραστώ. Βγαίνοντας, και ενώ βρισκόμουν στο ύψος της Λιτής (του πρόναου), αντιλήφθηκα στ' αριστερά μου ένα φως. Ήταν κάτι που έμοιαζε με φλας φωτογραφικής μηχανής, αλλά δεν ενοχλούσε τα μάτια.

Γύρισα αυθόρμητα και κοίταξα να δω από πού προερχόταν και τι ακριβώς ήταν - την ώρα εκείνη, ο φωτισμός σ' αυτό το τμήμα του ναού ήταν μόλις δυο καντηλάκια και δυο κεράκια. Και τότε είδα, κοιτώντας τη σειρά των μοναχών στα στασίδια, το φως εκείνο να πηγάζει από το κεφάλι ένας Γέροντα που ήταν σκυμμένος βαθιά. Οι πατέρες που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στον πρόναο θα ήταν τουλάχιστον σαράντα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη αλλά και με κάποιο φόβο μέσα μου, κινήθηκα προς εκείνον το μοναχό, για να δω ποιος ήταν. Όσο πλησίαζα, τόσο πιο έντονο γινόταν το φως. Έφτασα δίπλα του και, χωρίς να το καταλάβω, τον άγγιξα στον ώμο.

Εκείνος σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε στα ματιά· και τότε, το φως χάθηκε. Ο Γέροντας αυτός δεν ήταν άλλος από τον π. Παΐσιο, που βρισκόταν σε θεωρία υπό το Φως της Μεταμορφώσεως.

Και, μόλις τον άγγιξα, «προσγειώθηκε» στη γήινη πραγματικότητα!

Μου φάνηκε σαν να ενοχλήθηκε κάπως, ωστόσο παρέμεινε χαμογελαστός. Και, όταν τον ρώτησα σχετικά, μου είπε: «Σιγά-σιγά, παιδί μου, μην ενοχλούμε γύρω τους Γέροντες»! (οι οποίοι, οφείλω να πω, δεν είχαν καταλάβει τίποτα).

Βγήκα στον περίβολο χαρούμενος και ευλογημένος από τη Χάρη του Φωτός.

Τότε, μια θεία ευωδία με πλημμύρισε, μία ακατάληπτη θεία ευωδία τόσο έντονη που, κάποιες στιγμές, δυσκολευόμουν να αναπνεύσω.

Όμως, η χαρά μου ήταν διπλή, γιατί η ευωδία αυτή ήρθε σαν επιβεβαίωση όσων έζησα λίγο πριν, και η αγαλλίαση που ένιωθα ήταν απεριγράπτη.

Από το βιβλίο «Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης (1924-1994), Μαρτυρίες προσκυνητών», τόμος β', των εκδόσεων Αγιοτόκος Καππαδοκία.

<https://bit.ly/2VsxbQQ>